

NIGHT WORLD^{Nº 1}

A titkos vámpír

fine ●
selection

L. J. SMITH

L. J. Smith

NIGHT WORLD^{NR}
A TITKOS VÁMPÍR

L. J. Smith

NIGHT WORLD^{Nº1}
A TITKOS VÁMPÍR

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2011

*Marilyn Marlow–nak,
a csodálatos ügynöknek.*

*És köszönettel Jeanie Daneknek
és a többi, hozzá hasonlóan csodálatos nővérnek!*

1. FEJEZET

POPPY A NYÁRI SZÜNET ELSŐ NAPJÁN JÖTT RÁ, hogy meg fog halni. Hétfőn történt, a vakáció első *igazi* napján (a hétvége ugyanis nem számít) Poppy ébredéskor csodálatosan könnyűnek érezte magát, és arra gondolt: *nincs iskola!* A napfény beáradt az ablakon, bearanyozva az ágyát körülvevő vékony függönyt. Poppy széthúzta a függöny szárnyait, kiugrott az ágyból – és kétrét görnyedt.

Aú! Megint az a fájdalom a gyomrában! Az a marcangoló kín – mintha valami a hátán át akarná kirágni magát belőle. Ha lehajol, mintha egy kicsit jobb lenne...

– Nem! – gondolta Poppy. – Nem vagyok hajlandó betegeskedni a nyári szünet alatt! *Nem vagyok hajlandó!* A pozitív gondolkodás ereje, az kell ide!

A fájdalomtól összegörnyedve – „gondolkodj pozitívan, te hülye!” – lement a földszinti, türkizkék-arany csempés fürdőszobába. Először azt hitte, hányni fog, de aztán a fájdalom, amilyen hirtelen jött, ugyanúgy el is múlt. Poppy kiegyenesedett, és győzedelmes pillantást vetett meggyötört arcára a tükörben.

– Kitartás, kisanyám, és minden rendben lesz! – suttogta a tükörképének, és cinkosan rákacsintott. Aztán előrehajolt – látta saját,

gyanakodva összeszűkül a zöld szemét – és igen, az orrán ott volt a négy szeplő! Négy és fél, hogy őszinték legyünk, és Poppy North általában az volt. Annyira gyerekes, és annyira... *cuki!* Poppy nyelvet öltött a tükörképére, és királynői méltósággal elfordult tőle, meg sem fésülve zilált, rézvörös, csigásan göndörödő fürtjeit.

Ezzel a méltósággal lépett be a konyhába, ahol Phillip, az ikertestvére éppen Special K gabonapelyhet evett. Poppy megint összehúzta a szemöldökét, de ezúttal a bátyja miatt. Mintha nem lenne elég, hogy ő kicsi, sovány és göndör – olyan, mint a réti boglárkán ülő manócska a mesekönyvben –, az ikertestvére magas, vikingszőke, klasszikus értelemben jóképű fiú – ez aztán tényleg a sors fintora!

– Szia, Phillip – mondta vészjósló hangon.

Ám ez nem hatott Phillipre, aki már megszokta nővére hangulatváltozásait; csak egy pillanatra nézett fel az *L. A. Times* képregényoldalaról. Poppy kénytelen volt elismerni, hogy nagyon szép szemei vannak: fürkésző, zöld szemek, nagyon sötét szempillákkal. Ez volt az egyetlen közös vonás az ikertestvérekben.

– Hello! – köszönt Phillip közönyösen, és ismét belemerült a képregényébe. Poppy nem sok újságolvasó gyereket ismert, de Phil – jellemző módon – ilyen volt. Ahogy Poppy, ő is a harmadikat fejezte be a most végetért tanévben az El Camino Középiskolában, ám Poppyval ellentétben nemcsak kitűnően tanult, de ő volt a futball-, a hoki- és a baseballcsapat sztárja, valamint az osztálya diákelnöke is. Poppy azt élvezte a legjobban, ha gyötörhette a túlságosan is tökéletes bátyját.

Most azonban csak elnevette magát, vállat vont, és már nem nézett fenyegetően.

– Hol van Cliff és anya? – kérdezte. Cliff Hilgard három éve a mostohaapjuk volt, és még Philnél is tökéletesebb.

– Cliff dolgozik, anya meg öltözik. Jobban tennéd, ha ennél valamit, mert aztán kapsz tőle!

– Jó, jó... – Poppy lábujjhegyre állt, hogy átkutassa a konyhaszekrényt. Talált egy doboz Frosted Flakes-t. Belenyúlt, kecses mozdulattal kivett egy cukrozott kukoricapelyhet, és csak úgy, szárazon megette.

Azért nem is *olyan* rossz kicsinek és manósnak lenni... Odatáncikált a hűtőszekrényhez, ritmusra rázta a kukoricapelyhes dobozt.

– Én... szextündér vagyok! – énekelte, s lábával adta a ritmust.

– Nem, nem vagy az! – mondta Phil lelombozóan hűvösen. – És miért nem veszel magadra valami ruhát?

Poppy a nyitott hűtőszekrény ajtaját fogva végignézett magán. Az a nagyméretű póló volt rajta, amiben aludt. Úgy állt rajta, mint egy miniruha. – Dehát *ez ruha!* – mondta derűsen, és kivett egy diétás Colát a hűtőből.

Kopogtak a konyhaajtón. Poppy a redőnyön át látta, hogy ki az.

– Szia, James! Gyere be!

Ahogy James Rasmussen belépett, levette széles takarású Ray Ban napszemüvegét. Poppy, mint mindig, amikor ránézett, most is valamiféle szúrást érzett. Mit sem számított, hogy immár tíz éve gyakorlatilag mindennap látta a fiút: minden reggel, amikor találkoztak, hirtelen éles, félig kínzó – félig édes-nyilallást érzett a mellében.

Nem csak azért, mert a fiú botrányosan jóképű volt – Poppyt halványan James Deanre emlékeztette. Selymesen fénylő, világosbarna haj, finom, intelligens arc és szürke szemek, bennük hol érdeklődő, hol hűvös tekintet... Ő volt a legjóképűbb fiú az El Camino Középiskolában, de nem a külseje hatott annyira Poppyra. Nem, egyáltalán

nem az. Volt valami a fiúban, *belül*, valami rejtélyes, ellenállhatatlan és mindig elérhetetlen. Ez volt az, amitől gyorsabban vert Poppy szíve és megborzongott a bőre.

Phillip egészen máshogyan érzett. Amint James belépett, ő ki-mért lett, az arckifejezése elkomorult. Szinte szikrázott az ellenszenv a két fiú között. Aztán James halványan elmosolyodott, mintha szó-rakoztatná Phillip reakciója.

– Szia!

– Szia – válaszolt Phillip, cseppet sem enyhülve. Poppyra rátört az érzés, hogy a fiú legszívesebben felnyalábolná és kiszaladna vele a szobából. Phillip kissé mindig túljátszotta a gyámolító báty szerepét, valahányszor James megjelent.

– Na, és hogy van Jacklyn és Michaela? – kérdezte gonoszul. James megvonta a vállát: – Nem nagyon tudom!

– Nem *tudod*? Ó, persze! A nyári szünet előtt mindig dobod a csajaidat, hogy szabadon portyázhass!

– Persze – válaszolta James nyájasan, és elmosolyodott.

Phillip leplezetlen utálattal nézett rá.

Poppyt viszont előntötte az öröm. Pá, Jacklyn! Pá, Michaela! Ég veletek, Jacklyn hosszú, elegáns lábai, ég veletek, Michaela bámulatosan telt keblei! Ez egy isteni nyár lesz!

Sokan azt hitték, hogy Poppy és James kapcsolata plátói, ez azonban nem igaz. Poppy évek óta tudta, hogy Jameshez megy feleségül. Ez volt az egyik nagy ambíciója, a másik pedig az, hogy bejárja a világot. Csak eddig valahogy Jamest nem tájékoztatta erről, ezért a fiú továbbra is azt hitte, hogy neki a műkörmös, hosszúlábú, körömcipős lányok tetszenek.

– Ez új CD? – kérdezte, elvonva a fiú figyelmét, hogy James ne nézzen farkasszemet a jövődöbéli sógorával.

– Az új etno-techno lemez! – mondta James kimerően.

– Megint a tuvai torokénekesek?! – ujjongott Poppy. – Jaj, alig várom! Hallgassuk meg! – Ekkor lépett be az anyja. Hűvös volt, szőke és tökéletes, mint egy Alfred Hitchcock-film hősnője, és az arckifejezése mindig fölényes határozottságot sugallt. Poppy, ahogy kifordult a konyhából, majdnem nekiment.

– Bocs! Jó reggelt!

– Állj csak meg! – tartotta vissza az anyja, elkapva Poppy trikójának a hátát. – Jó reggelt, Phil! Jó reggelt, James! – köszönt a fiúknak. Phil visszaköszönt, James gúnyos udvariassággal bólintott.

– Mindenki reggelizett? – kérdezte Poppy anyja, majd a fiúk igenlő válasza után a lányához fordult. – És te? – kérdezte, Poppy szemébe nézve.

Poppy megzörgette a Frosted Flakes dobozát. Az anyja arca elfintorodott: – Miért nem öntesz rá legalább egy kis tejet?

Így jobb! – válaszolta Poppy, de amikor az anyja gyengéden a hűtőszekrény felé tolta, odament, és kivett egy doboz sovány tejet.

– És mit fogtok csinálni a szabadság első napján? – kérdezte anyja Jamesre, majd Poppyra nézve.

Nem is tudom – pillantott Poppy Jamesre. – Zenét hallgassunk? Menjünk kirándulni? Vagy a strandra?

– Bármit, amihez kedved van! – mondta James. – Az egész nyár a miénk!

Poppy előtt megjelent a forró, aranyló és tündöklő nyár képe: klóros uszoda- és sós tengervíz szaga volt, és olyan lágy volt, mint a meleg fű a háta alatt. – Három teljes hónap! – gondolta. – Maga az örökkévalóság! Három hónap az örökkévalóság!

Különös, hogy éppen akkor gondolt erre, amikor megtörtént...

– Megnézhetnénk az új üzleteket a Village-ben... – kezdte, amikor hirtelen beléhasított a fájdalom, de úgy, hogy a lélegzete is elakadt.

Szörnyű volt – mélyről jövő, szorító fájdalomkitörés, amitől két-rét görnyedt. A tejesdoboz kiesett a kezéből, és minden elsötétedett előtte.

2. FEJEZET

POPPY! – POPPY HALOTTA AZ ANYJA HANGJÁT, de nem látott semmit. A konyha követ táncoló fekete pöttyök homályosították el.

– Poppy, jól vagy? – Poppy érezte, hogy anyja megragadja a karját, és aggódva tartja. A fájdalom enyhült, és a látása is visszatért.

Ahogy kiegyenesedett, Jamest látta maga előtt. A fiú arca majdnem teljesen kifejezéstelen volt, de Poppy ismerte őt annyira, hogy lássa a szemében az aggodalmat. A fiú a tejesdobozt tartotta a kezében, biztosan röptében kapta el, amikor ő elesett. Bámulatos reflexek – gondolta Poppy. Tényleg bámulatos.

Phillip is ott állt. – Jól vagy? Mi történt?

– Én... nem tudom! – Poppy körülnézett, és zavartan vállat vont. Most, hogy már jobban érezte magát, szeretne volna, ha a többiek nem bámulnak így rá. A fájdalommal szemben az egyetlen megoldás, ha tudomást sem veszünk róla.

– Csak jött ez a hülye fájdalom – azt hiszem, olyan hurut, vagy micsoda, biztosan ettem valamit!

Anyja szigorúan megrázta. – Poppy! Ez nem bélhurut! Volt már ilyen fájdalomd korábban is – egy hónapja sincs, igaz? Ez ugyanaz a fájdalom?

Poppy kínosan érezte magát. A fájdalom tulajdonképpen soha nem szűnt meg teljesen, de a tanév végi hajrában valahogy sikerült megfeledkezni róla, és most már hozzászokott, élni tudott vele.

Olyasmi... – próbálta húzni az időt. – De...

Poppy anyjának ennyi elég volt. Gyengéden megszorított Poppy karját, és a konyhai telefonhoz ment. – Tudom, hogy ki nem állhatod az orvosokat, de most felhívom dr. Franklint! Szeretném, ha megvizsgálna, ezt nem lehet ennyiben hagyni!

– De mama, *szünet* van...

Anyja a kezével elfedte a kagylót: – Poppy, nem vitatkozom! Menj, és öltözz fel!

Poppy felnyögött, de tudta, hogy minden hiába. Intett Jamesnek, aki elgondolkodva nézett maga elé.

– Legalább a CD-t hallgassuk meg, mielőtt mennem kell!

James úgy nézett a CD-re, mintha megfeledkezett volna róla, és letette a tejesdobozt. Phillip utánuk ment az előszobába.

– Hé, haver! Várd csak meg itt, amíg felöltözik!

James meg sem fordult, úgy vetette oda neki: – Ne fárassz, Phil!

– Te meg szállj le a hűgomról, okostojás!

Poppy a fejét csóválva ment a szobájába. Ugyan már, mintha Jamest érdekelné, hogy ruha nélkül láthatja! – *Bárcsak úgy lenne...* – gondolta. Elővett a fiókból egy rövidnadrágot, felhúzta, közben továbbra is kételkedve ingatta a fejét. James volt a legjobb, a legeslegjobb barátja és viszont. De soha még a jelét sem adta annak, hogy szeretné megérinteni. Poppy néha abban is kételkedett, hogy vajon észrevette-e, hogy ő lány?

– De eljön majd a nap, amikor észrevetetem magam! – gondolta, és behívta a fiút.

James belépett, és rámosolygott. Ilyen mosolyt mások ritkán láthattak tőle: nem gúnyos vagy ironikus grimasz volt, inkább egy helyes, kissé hamiskás mosoly.

– Bocs ezért az orvos dologért – mondta Poppy.

– Nem számít, el kell menned! – A fiú átható pillantást vetett Poppyra. – Tudod, hogy a mamádnak igaza van. Túl régóta tart ez már, le is fogytál, és nem tudsz éjszaka aludni...

Poppy döbbenten nézett rá. Senkinek nem mondta el, hogy a fájdalom éjszaka még erősebb, még Jamesnek sem. De... James néha egyszerűen *tudott* dolgokat, mintha olvasna a gondolataiban.

– Csak ismerlek, ennyi az egész! – mondta James, cinkos pillantással viszonzva Poppy bámuló tekintetét. Aztán kicsomagolta a CD-t.

Poppy vállat vont, hanyatt vetette magát az ágyon, és a mennyezetet bámulta.

– Jó, de azért anya legalább egy napot hagyhatott volna a szünetből! – Felemelte a fejét, elgondolkodva nézett Jamesre. – Bár csak olyan anyám lenne, mint a tiéd! Az enyém folyton aggódik, és megpróbál *megjavítani*.

– Az enyémet viszont egyáltalán nem érdekli, hogy velem mi van. Melyik a rosszabb? – kérdezte James fanyarul.

– A te szüleid engedik, hogy saját *lakásod* legyen!

– De az ő házukban, mert így olcsóbb, mint gondnokot alkalmazni. – James a fejét csóválta, miközben a CD-t betette a lejátszóba. – Ne bánts a szüleidet, kislány! Szerencsésebb vagy, mint gondolod.

Poppy elgondolkodott ezen, amikor megszólalt a zene. Mind a ketten odavoltak a *trance*-ért, az Európából származó underground elektronikus hangzásért. James a techno ritmusát szerette, Poppy

pedig azért rajongott érte, mert *igazi* zene volt, nyers és finomítatlan, olyan emberektől, akik hittek benne; akiknek ez szenvedély, és nem pénzkereset.

A világzene révén mintegy ráérezte a világ más helyeire. A különbözőséget, az idegenséget élvezte benne.

Tulajdonképpen ez volt az, amit Jamesben is szeretett. A különbözőség. Oldalra fordította a fejét, hogy jobban lássa a fiút. A levegőt Burundi dobjainak különös ritmusai töltötték be.

Mindenkinél jobban ismerte Jamest, de volt *valami* a fiúban, valami, ami zárva maradt előtte. Ez a valami mindenki számára érthetetlen volt.

Mások önteltségnek vagy hidegségnek vagy közömbösségnek vélték, de valójában egyik sem volt. Egyszerűen – *különbözőség* volt. James egészen más volt, mint a többi cserediák az iskolában. Poppy olykor úgy érezte, hogy már-már megragadja ezt a másságot, de az mindig elillant. És nem egyszer – különösen, amikor késő este zenét hallgattak, vagy az óceánt bámulták – olyan érzése támadt, hogy a fiú most beszélni kezd...

És mindig érezte azt is, hogy ha a fiú *tényleg* megszólalna, valami nagyon fontosat mondana, és az egész olyan megdöbbenő és gyönyörűsége lenne, mintha egy kóbor macska szólalna meg.

Most, ahogy James élesen metszett, tiszta arcélét, homlokába hulló barna fűrtjeit nézte, hirtelen arra gondolt: – Szomorúnak látszik.

– Jamie, ugye nincs semmi *baj*? Úgy értem, otthon, vagy bármi...?

Ő volt az egyetlen a világon, aki Jamie-nek szólíhatta. Ezt még Jacklyn vagy Michaela sem merte megpróbálni.

– Mi baj lehetne otthon? – kérdezte a fiú mosolyogva, de a szemében nem volt mosoly. Tagadóan rázta a fejét: – Ne aggódj, Poppy! Semmi fontos, csak egy rokonlátogatás fenyeget – egy nem szívesen látott rokon. – Aztán már a szemében is felcsillant a mosoly:

– Vagy lehet, hogy csak érted aggódom!

Poppy már rávágta volna, hogy „Ó, persze!”, de e helyett – magát is meglepve – azt mondta: – Tényleg? Értem?

Poppy komolysága láthatóan megérintette a fiút. Eltűnt a mosoly a szeméből, és Poppy érezte, hogy most egyszerűen csak néznek egymásra, minden távolságtartó humor nélkül. Ahogy egymás szemébe néztek, James bizonytalannak, majdnem sebezhetőnek látszott.

– Poppy...

Poppy nyelt egyet: – Igen?

James azonban nem folytatta, hirtelen felpattant, és a lejátszóhoz ment, hogy állítson valamit a 170 Wattos Tallboy hangfalakon. Amikor megfordult, szürke szemei már sötétek és kifürkészhetetlenek voltak.

– Persze ha valóban beteg lennél, akkor aggódnék! – mondta könnyedén. – Ezért vannak a barátok, igaz?

Poppy lelombozódott. – Igaz! – mondta némi bánatos vágyakozással, de aztán határozott mosollyal nézett a fiúra.

– De nem vagy beteg! – mondta James. – Csak elkaptál valamit, amit ki kell kezelni. Valószínűleg kapsz valami antibiotikumot az orvostól, vagy mást – egy jó nagy injekciós tűvel! – tette hozzá kajánul.

– Jaj, fogd már be! – mondta Poppy. James jól tudta, hogy a lány mennyire fél az injekcióktól. Már a gondolat is, hogy egy tű áthatol a bőrén...

– Itt van a mamád! – mondta James a félig csukott ajtóra nézve. Poppy nem értette, hogyan hallhatta meg, hogy jön valaki: hangosan szólt a zene, az előszobában pedig szőnyeg borította a padlót. És egy pillanat múlva benyitott az anyja.

– Minden rendben van, drágám! – mondta élénken. – Dr. Franklin azonnal fogad minket! Sajnálom, James, de most el kell ragadnom tőled Poppyt!

– Semmi baj, majd visszajövök délután!

Poppy beletörődött, hogy veszített. Hagyta, hogy anyja magával vonszolja a kocsihoz, és tudomást sem vett Jamesről, aki eljátszotta, hogy éppen egy *nagy* injekciót kap...

Egy órával később a vizsgálóasztalon feküdt; dr. Franklin tapintatosan másfelé nézett, amíg finom ujjai a hasát nyomogatták. Dr. Franklin őszülő hajával, magas, szikár alakjával vidéki doktor bácsira emlékeztetett – olyan valakire, akiben teljesen meg lehet bízni.

– Itt fáj? – kérdezte.

– Igen, de valahogy kisugárzik a hátamig. Lehet, hogy csak meghúzódott egy hátizmom, vagy valami ilyesmi.

Az orvos finom ujjai tovább kutakodtak, aztán hirtelen megálltak. Dr. Franklin arc kifejezése megváltozott. És Poppy abban a percben biztosan tudta, hogy nem egy meghúzódott hátizomról van szó, nem is gyomorrontásról, nem efféle egyszerű kellemetlenségről – és hogy most minden örökre megváltozik.

Dr. Franklin csak annyit mondott: – Azért én szeretném ezt kivizsgáltatni.

A hangja száraz és komoly volt, Poppyn mégis végigszaladt a rettentet. Nem tudta volna elmondani, hogy mi játszódik le benne, de

valami szörnyű előérzet fogta el, mintha egy sötét, feneketlen gödör nyílt volna meg előtte.

– Miért? – kérdezte az anyja.

– Nos... – Dr. Franklin elmosolyodott, és a homlokára tolta a szemüvegét. Két ujjával a vizsgálóasztalon dobolt. – Mert így kizárhatunk néhány lehetőséget. Poppy azt állítja, hogy egy ideje fájdalmat érez a hasüreg felső részében, ami a hátába is kisugárzik, és a fájdalom éjszaka még erősebb. Az utóbbi időben nincs étvágya, és fogyott is. Az epehólyag kitapintható, ami azt jelenti, hogy nagyobb a kelleténél. Nos, mindez sok mindennek lehet a tünete, de az ultrahangos vizsgálat segít kiszűrni a többségüket.

Poppy megnyugodott. Arra ugyan nem emlékezett, hogy az epehólyagnak mi a feladata, de abban biztos volt, hogy neki nincs rá szüksége. Az, ami egy ilyen idétlen nevű szervvel van kapcsolatban, nem lehet komoly! Dr. Franklin tovább beszélt a hasnyálmirigről, a hasnyálmirigy-gyulladásról, a tapintható májról, és Poppy anyja úgy bólogatott, mintha értene hozzá. Poppy nem értette, de a pánik elmúlt. Mintha valami teljesen befedte volna azt a sötét gödrot, de úgy, mintha nem is létezett volna.

– Az ultrahangos vizsgálatot a Gyermekkorházban, az utca túloldalán csináltathatják meg – mondta dr. Franklin. – Ha készen van, jöjjenek vissza!

Poppy anyja bólintott. Higgadtan, komolyan, tettere készen. Éppen úgy, mint Phil. Vagy mint Cliff. Mintha azt mondaná: – Igen, elintézzük a dolgot!

Poppy kezdte átérezni saját fontosságát. Ismerősei közül még senki nem volt kórházi kivizsgáláson.

Ahogy kiléptek a rendelőből, anyja összeborzolta Poppy haját.

– Jaj, Poppet mit csináltál magaddal már megint?

Poppy pajkosan mosolygott. Az iménti rémület teljesen elmúlt.

– Lehet, hogy megoperálnak, és lesz egy izgató forradás rajtam – felelte, hogy felvidítsa anyját.

– Reméljük, hogy nem! – mondta az anyja cseppet sem vidáman.

A Suzanne G. Monteforte Gyermekkörház szép, sötét épület volt, hullámzó ívekkel és hatalmas ablakokkal. Poppy elgondolkodva nézte az ajándéküzlet kirakatát, ahogy elhaladtak mellette. Ez nyilvánvalóan a *gyerekek* boltja volt, tele szívárványos lépcsőjáró rugókkal és plüssállatokkal, hogy a feledékeny felnőtt látogató még az utolsó percben megvehesse az ajándékot.

Egy lány jött ki az üzletből. Valamivel idősebb lehetett Poppynál, 17 vagy 18 éves. Csinos volt, a sminkje tökéletes, a fejkendője is helyes, csak azt nem tudta egészen elleplezni, hogy a lánynak nincs haja... Boldognak látszott, az arca telt volt, és a kendő alatt játékosan gíngallóztak hosszú fülbevalói... Poppyt mégis elfogta a részvét.

A részvét... és a félelem. Ez a lány tényleg beteg volt. Na, igen: hiszen ezért vannak a kórházak, a *tényleg* beteg emberek számára, de Poppy hirtelen nagyon szeretett volna gyorsan túlesni a vizsgálatokon, és minél előbb kikerülni innen.

Az ultrahangvizsgálat nem volt fájdalmas, csak egy kicsit nyugtalanító. Egy asszisztens valamilyen zselés anyagot kent a lány hasára, aztán körbejárta egy hideg, ultrahangokat kibocsátó szkennelrel, ami Poppy belső szerveiről közvetített képeket. Poppy azon kapta magát, hogy megint a fejkendő lányon jár az esze...

Hogy másra terelje a figyelmét, inkább Jamesre gondolt. És ki tudja, miért, az első nap jutott eszébe, amikor az óvodában először látta meg Jamest. Sápadt, törekeny kisfiú volt, nagy, sötét szeméből áradt valami megfoghatatlan *különőség*, ami miatt a nagyobb

fiúk azonnal kiszúrták maguknak. A játszótéren falkában támadtak rá, mint a vadászkutyák a rókára – de Poppy észrevette, mi történik.

Már ötévesen is remek volt a jobbhorga. Bevetette magát a körbe, osztotta a pofonokat és bokán rúgásokat, s végül a nagy fiúk futamodtak meg. Akkor odafordult Jameshez:

– Akarod, hogy barátok legyünk?

A fiú rövid gondolkodás után szégyenlősen bólintott. Volt valami páratlanul édes a mosolyában...

Poppy is hamarosan rájött, hogy új barátja bizonyos tekintetben valóban különös. Amikor elpusztult az osztály gyíkja, minden vizsgálás nélkül felvette a tetemet, és megkérdezte Poppyt, hogy meg akarja-e tartani. A tanár is elborzadt...

James azt is tudta, hol lehet döglött állatokat találni: mutatott Poppynak egy üres telket, ahol több nyúltetem is hevert a magas, sárga gazban. Őt magát nem izgatta a látvány.

Ahogy idősebb lett, a nagyobbak abba hagyták a cikizését. Olyan magas volt már, mint bármelyikük, és meglepően gyors és erős. Elterjedt róla, hogy erőszakos és veszélyes. Amikor megharagudott, ijesztő fény villant meg szürke szemeiben.

De Poppyra sosem haragudott. Ezekben az években is a legjobb barátok voltak. Harmadikban kezdett lányokkal járni – az iskolában minden lány őt akarta –, de egyik mellett sem tartott ki sokáig, és soha senkivel nem volt bizalmas. A lányok számára ő volt a rejtélyes, titokzatos rossz fiú. Csak Poppy ismerte a másik oldalát, a sebezhető, másokkal törődő énjét.

Az asszisztensnő hangja rántotta vissza a jelenbe: – Jól van, készen is vagyunk, csak letöröljük rólad ezt a zselét.

– Na, és mit mutatott?– kérdezte Poppy a képernyőre pillantva.

– Azt majd az orvosod megmondja. A radiológus kiértékeli az eredményeket, és átküldi az orvosodnak. – Az asszisztensnő hangja teljesen semleges volt; olyan feltűnően semleges, hogy Poppy felkapta rá a fejét.

Dr. Franklin rendelőjébe visszaérkezve Poppy nyugtalanul fészkelődött, míg anyja régi képeslapokat lapozgatott. Amikor a nővér kiszólt – Mrs. Hilgard! –, mindketten felpattantak.

– Öö... nem! – mondta a nővér láthatóan zavartan. – Mrs. Hilgard, a doktor úr önnel szeretne beszélni, négy szemközt.

Poppy összenézett anyjával. Aztán a mamája lassan letette a kezében levő *People* magazint, és bement a nővérrrel a rendelőbe.

Poppy a becsukódó ajtót bámulta.

– Mi a fene ez...? Dr. Franklin még soha nem tett ilyet!

Poppy érezte, hogy a szíve hangosabban ver. Nem gyorsabban, hangosabban. Dang, dang, dang, dübörgött a mellkasában, reszketett tőle az egész belseje. Valószerűtlen, szédítő érzés volt.

– Ne gondoldj rá! Biztosan vaklárma csak. Olvass egy magazint!

De az ujjai nem akartak engedelmeskedni neki. Amikor végre kinyitotta az újságot, látta a betűket, de nem tudta, mit olvas.

– Miről beszélhetnek ezek ott benn? Mi folyik itt? Nagyon régen bent van...

És a mamája még sokáig bent maradt. Poppy a várakozás közben két lehetséges magyarázat között ingadozott. Egy: semmi komoly baja nincsen, anyja mindjárt kijön, és kineveti, hogy milyen gondolatai voltak. Kettő: valami borzasztó nagy baja van, és szörnyű kezeléseket kell elviselnie, hogy jobban legyen. A befedett és a tátongó gödör... Amikor a gödör le volt fedve, nevetségesnek tűnt, s szinte kínos volt, hogy ilyen melodramai gondolatai támadtak. De amikor

feltárult a gödör, akkor úgy érezte, hogy eddigi életében minden csak álom volt, és most lecsapott rá a kegyetlen valóság.

– Bárcsak felhívhatnám Jamest... – gondolta.

– Poppy! – szólta ki végre a nővér. – Gyere be!

Dr. Franklin szobájának faburkolatú falain oklevelek és diplomák függtek. Poppy beült egy bőr karosszékbe, és – nem túl feltűnően – anyja arcát fürkészte.

Az anyja nyugodtnak tűnt... túlságosan is. A nyugalma alatt érezhető volt a feszültség. Mosolygott, de mosolya szokatlan és enyhén bizonytalan volt.

– Te jó ég! – gondolta Poppy – Itt valami gáz van.

– Nos, ijedtségre semmi ok – mondta az orvos, és ettől Poppy még jobban megrémült. Tenyere odatapadt a karosszék bőrhuzatához.

– Az ultrahang valami kis eltérést mutatott ki, ezért szeretnék további vizsgálatokat is elvégeztetni – dr. Franklin lassan, kimérten és megnyugtatóan beszélt. – Az egyik vizsgálatnál követelmény, hogy éjfél előtt a vizsgálat kezdetéig nem ehetsz semmit – de édesanyád említette, hogy ma még nem is ettél!

Poppy gépiesen válaszolt: – De, egy cukrozott kukoricapelyhet.

– *Egy* cukrozott kukoricapelyhet?! Azt hiszem, ezt nyugodtan elfogadhatjuk teljes böjtnek. Még ma elvégezzük a vizsgálatot, a legjobb, ha beutallak a kórházba. Kell egy CT és egy ERCP-vizsgálat – ez olyasminek a rövidítése, amit ki sem tudok ejteni¹ – mondta dr. Franklin, és mosolygott. Poppy dermedten bámult rá.

– Semmi rémisztő nincs ezekben a vizsgálatokban. A CT a röntgenhez hasonló, az endoszkópos vizsgálatnál meg egy csövet juttatnak le a nyelőcsőn és a gyomron át a hasnyálmirigyhez. A csövön

¹ endoszkópos retrográd kolecisztó pankreatográfia

kontrasztanyagot fecskendeznek be, amelyet kimutat a röntgenátvilágítás...

Az orvos szája tovább mozgott, de Poppy már nem hallotta, hogy mit mond. Nem is emlékezett, hogy mikor volt ennyire megrémülve. – Én csak vicceltem az izgató forradással, de igazából nem akarok beteg lenni! Nem akarok kórházba menni, és nem akarom, hogy ledugjanak egy csövet a torkomon! – gondolta.

Néma könnyörgéssel nézett anyjára. Az megszorította a kezét.

– Nem olyan nagy dolog, drágám! Hazamegyünk, összeszedjük, ami kell, aztán visszajövünk!

– Már *ma* be kell mennem a kórházba?

– Szerintem ez lesz a legjobb – mondta dr. Franklin.

Poppy anyja kezébe kapaszkodott. A feje zúgott.

Amikor kiléptek a rendelőből, az anyja azt mondta: „Köszönöm, Owen.” Poppy még sohasem hallotta, hogy a keresztnévén szólítottta volna dr. Franklint.

De nem kérdezte meg, most miért. Egy szót sem szólt, amíg kimentek az épületből, és beszálltak az autóba. Hazafelé menet az anyja könnyed, nyugodt hangon hétköznapi dolgokról csevegett, Poppy pedig kényszerítette magát, hogy válaszoljon. Ő is megjátsozta, hogy minden a legnagyobb rendben van, miközben a betegség rettenetes érzése tombolt benne.

Aztán a szobájában, miközben néhány krimit meg egy-két pamutpizsamát pakolt a kis bőröndjébe, mintegy mellékesen megkérdezte: – Tehát pontosan mi bajom is van?

Anyja nem válaszolt azonnal. A bőröndöt nézte. Végül megszólalt: – Dr. Franklin nem biztos benne, hogy van *valami* bajod.

– Jó, de mit *gondol*?! Valamit csak kell, hogy gondoljon! És a hasnyálmirigyemről beszélt – gondolom, ez azt jelenti, hogy azzal van

valami baj! Azt hittem, az epehólyagomat vizsgálja, vagy mit! Azt nem is sejtettem, hogy a hasnyálmirigyemnek is köze van ehhez!

– Drágám... – anyja két vállánál megfogta Poppyt – a lány érezte, mennyire feszült –, és mélyet sóhajtott.

– Tudni akarom az igazságot, érted? Legalább elképzelésem legyen arról, mi történik velem! Az én testemről van szó, jogom van tudni, mit találtak! Nem?

Ez bátor beszéd volt, de maga sem gondolta komolyan. Inkább megerősítést szeretett volna kapni, egy ígéretet, hogy dr. Franklin csak valami nagyon egyszerű dolog után kutakodik, és hogy a legrosszabb, ami történhet, nem is annyira rossz. De nem kapta meg, amit várt.

– Igen, jogod van tudni – mondta az anyja, majd nagyot sóhajtván beszélni kezdett. – Poppy, dr. Franklin kezdettől fogva a hasnyálmirigyre gyanakodott. Ha a hasnyálmirigyben valami történik, az elváltozásokat okozhat más szervekben, így az epében és a májban is. S mivel dr. Franklin kitapintotta nálad az elváltozást, úgy döntött, hogy ultrahangos vizsgálatot is kér.

Poppy nyelt egyet. – És azt mondta, hogy az ultrahang valami rendelleneset mutat. De mennyire rendellenes?

– Poppy, ez még csak előzetes... – Az anyja ránézett, és felsóhajtott. Aztán kelleetlenül folytatta: – Az ultrahang kimutatta, hogy a hasnyálmirigyben van valami. Valami, aminek nem kellene ott lennie. Dr. Franklin ezért akarja a többi vizsgálatot, hogy biztos legyen a diagnózisban.

– Valami, aminek nem kellene ott lennie? Úgy érted... egy daganat? Ez olyan, mint... a rák? – Furcsa, milyen nehéz bizonyos szavakat kimondani...

Az anyja bólintott. – Igen. Mint a rák.

3. FEJEZET

POPPY EGYFOLYTÁBAN CSAK a csinos fejkendős lányra gondolt, akit az ajándékboltban látott.

Rák...

– De... de valamit csak tudnak tenni ellene, ugye? – kérdezte, és érezte, hogy mennyire gyerekesen cseng a hangja. – Úgy értem, ha muszáj, akár ki is vehetik a hasnyálmirigyemet...

– Ó, drágám, hát persze! – az anyja megfogta Poppy kezét. – Megígérem: ha tényleg baj van, mi bármit, mindent megteszünk majd, hogy segítsünk! A világon mindent megtennék, hogy te egészséges légy! Te is tudod! De most még nem is vagyunk biztosak abban, hogy valami nincs rendben. Dr. Franklin szerint a hasnyálmirigyrák előfordulása nagyon ritka tinédzserkorban. Rendkívül ritka. Úgyhogy ne aggodalmaskodjunk, amíg nem muszáj!

Poppy megkönnyebbült; a tátongó gödör megint eltűnt. De a szíve környékén még hidegséget érzett.

– Fel kell hívnom Jamest.

Anyja bólintott. – Csak ne tartson sokáig!

Poppy izgatottan tárcsázta James otthoni telefonszámát. – Légy otthon, kérlek, légy otthon! – mormolta magában. És James ez

egyszer otthon volt. – Igen? – szólt a kagylóba, de amint megismer-
te Poppy hangját, azonnal azt kérdezte: – Na, mi a baj?

– Semmi! Azaz minden. Talán. – Poppy hallotta saját idétlen ne-
vetését. Nem is nevetés volt az.

– Mi történt? – kérdezte James élesen. – Összevesztél Cliffel?

– Dehogysis! Cliff dolgozik. Én meg megyek a kórházba.

– Miért?

– Azt mondták, lehet, hogy rákom van.

Hatalmas megkönnyebbülés volt kimondani, egyfajta érzelmi
megkönnyebbülés. Poppy újra felnevetett.

A vonal másik végén csend volt.

– Halló!

– Itt vagyok – szólalt meg James. – Átmegek.

– Ne gyere, semmi értelme. Mindjárt indulnom kell. – Poppy
várta, hogy a fiú azt mondja, majd meglátogatja a kórházban, de
az nem szólt.

– James, megtennél nekem valamit? Utánanéznél, hogy mi is az
a hasnyálmirigyrák? Ha esetleg mégis...

– Azt hiszik, hogy neked az van?

– Nem tudják biztosan. Most kivizsgálnak. Remélem, injekciós
tűt nem használnak majd! – Poppy nevetett, de belül remegett. Sze-
rette volna, ha James mond valami megnyugtatót.

– Majd megnézem a neten. – James hangja érzelemmentes, majd-
hogynem kifejezéstelen volt.

– Aztán majd hívjal fel később, valószínűleg a kórházba is tele-
fonálhatsz!

– Jó.

– Na, szia, mennem kell. Anyu már vár.

– Vigyázz magadra!

Poppy letette a kagylót, és nagyon üresnek érezte magát. Anyja az ajtóban állt.

– Gyere, Poppy! Menjünk!

•

James mozdulatlanul nézte a telefont, anélkül, hogy látta volna.

Poppy meg volt rettenve, és ő nem tudott rajta segíteni. Soha nem értett a buzdító, megnyugtató szavakhoz. – Nem ilyen a természetem – gondolta keserűen.

Ahhoz, hogy vigaszt nyújtsunk, pozitív világgéppel kell rendelkezniük. Ő pedig már túl sokat látott ahhoz, hogy illúziói legyenek.

Csak a hideg tényekkel tudott mit kezdeni. Félretolta az asztalán felhalmozódott kacatokat, bekapcsolta a laptopját, és rákattintott az internetre. A Gopher keresőt használva néhány pillanat múlva már a Nemzeti Rákkutató Intézet honlapján járt.

Először a „Hasnyálmirigyrákról – Betegeknek” című file-t nyitotta meg. Gyorsan átfutotta: információk a hasnyálmirigy működéséről, a betegség stádiumairól és a kezeléséről. Semmi elretentő.

Aztán rákattintott a „Hasnyálmirigyrákról – Orvosoknak” címre. Már az első sor megbénította:

„A hasnyálmirigy exokrin állományából kiinduló rák ritkán gyógyítható.”

Szeme végigfutott a sorokon: *„túlélési arány... áttétek... gyenge reakció a kemo- és sugárterápiára... sebészeti beavatkozás... fájdalom...”*

A fájdalom. Poppy bátor volt, de elviselni az állandó fájdalmat – ez mindenkit megtörne. Különösen akkor, ha a jövőbeli kilátásai nagyon sötétek.

Még egyszer elolvasta az első mondatokat: *„A teljes túlélési arány kevesebb, mint három százalék. Ha a rákos sejtek szétterjedtek, kevesebb, mint egy százalék.”*

Bizonyára van erről több információ is... James folytatta a keresést, és talált is újságokban, orvosi szaklapokban megjelent cikkeket. Ezek még elkeserítőbbek voltak, mint a Nemzeti Rákkutató Intézet honlapján levők.

„A szakemberek szerint a betegek túlnyomó többsége meghal, mégpedig nagyon gyorsan... A hasnyálmirigyrák rendszerint nem operálható és elviselhetetlenül fájdalmas... Ha a daganat szétterjedt, az átlagos túlélési idő három hét és három hónap között van...”

Három hét és három hónap között...

James a laptop képernyőjére meredt. A torka és a melle összeszorult, látása elhomályosult. Próbált erőt venni magán, többször elismételte, hogy még semmi nem biztos. Poppyt kivizsgálják, de ez még nem jelenti, hogy tényleg daganata van!

De a szavak visszhangoztak a tudatában. Már egy ideje tudta, hogy Poppyval valami nincs rendben – valami zavar támadt a szervezetében. Érezte, hogy Poppy testműködésének ritmusa enyhén akadozik; látta rajta, hogy kevesebbet alszik. És a fájdalom – azt mindig tudta, ha a lánynak fájdalmai voltak. Csak azt nem tudta, hogy ez ennyire komoly.

– Poppy is tudja – gondolta. – Valahol mélyen tudja, hogy nagy baj van vele, különben nem kért volna meg, hogy segítsék! De hát mit vár tőlem?! Menjek be hozzá, és közöljem, hogy néhány hónapra belül meg fog halni? Aztán álljak mellette, és nézzem ezt végig?

Ajkai kissé felhúzódtak fogsoráról. Nem mosoly volt ez – inkább egy ijesztő grimasz. Tizenhét év alatt sok halált látott már. Ismerte a haldoklás fázisait; meg tudta különböztetni a légzés megszűnésének

pillanatát attól, amikor beáll az agyhalál; ismerte a friss hullák összetéveszthetetlen, szellemszerű sápadtságát, és ahogy a szemgolyók besüllyednek úgy öt perccel a halál beállta után... Ezt a részletet nagyon kevesen ismerik. Öt perccel az után, hogy meghal az ember, besüllyednek a szemek, és homályos szürkévé válnak. Aztán a test zsugorodni kezd, és egyre kisebb lesz.

Poppy már most is annyira kicsi. James mindig félt attól, hogy sérülést okoz neki. A lány nagyon törekenynek látszott, s ő – ha nem vigyázott – sokkal erősebbeket is megtudott sebesíteni. Ez volt az egyik oka annak, hogy mindig betartotta a köztük lévő távolságot.

Az egyik – de nem a fő ok.

Volt még valami, amit nem tudott szavakkal kifejezni – még magának sem. Ez elvitte a tilalom határáig, és a születése óta beléivódott szabályokkal kellett volna szembesülnie.

Az Éjszaka Népe nem szerethetett bele emberbe. A törvény megszegése egyet jelentett a halállal.

Ám ez sem számított: már tudta, hogy mit tegyen, és hová menjen.

James hűvösen és határozottan kikapcsolta a gépet. Felállt, és felvette a napszemüvegét. Kilépett a kíméletlen júniusi napsütésbe, és becsapta maga mögött a lakás ajtaját.

Poppy boldogtalanul szemrevételezte a kórtermet. Tulajdonképpen semmi rettenetes nincs benne, leszámítva a hidegséget, de... elvégre kórház! Ez az igazság a bájos rózsaszín és kék függönyök, a zártlancú tévé és a rajzfilmfigurákkal díszített étlap ellenére is. Olyan hely, ahová csak az megy be, aki fene komoly betegségben szenved...

– Na, hagyjuk ezt! – mondta saját magának. – Légy egy *kicsit* vidámabb! Mi történt a *poppys* gondolkodás hatalmával? Hol van a

poppyság, amikor szükség van rá? Hol van a csodálatos Mary Pop-pyns?!

– Úristen, magamból is viccet csinállok! – gondolta, de aztán erő-
lenül elmosolyodott: legalább öngúny legyen, ha más nincs... És a
nővérek tényleg nagyon helyesek, és tök jó az ágy is: van az oldalán
egy távirányító, amivel minden elképzelhető pozícióba el lehet for-
gatni! Ezzel szórakozott, amikor anyja belépett.

– Elértem Cliffet, később ő is idejön. Addig is szerintem jobban
tennéd, ha átöltöznél, hogy ha kell, azonnal tudj indulni a vizsgá-
latokra.

Poppy ránézett a kék-fehér csíkos krepp kórházi hálóingre, és is-
mét érezte a fájdalmas görcsöt, ami mintha a gyomrából sugárzó-
dott volna ki a háta felé. És legeslegbelül hallotta a saját hangját,
amint azt mondja: – *Kérlek, még ne! Soha nem leszek rá készen!*

•

James a Ferry Street-i parkolóban állította le Honda Integráját,
Stoneham közelében. Ez nem tartozott a város szép részei közé.
A Los Angelesbe látogató turisták ezt a negyedet elkerülték.

Az épület régi és lepusztult volt. Sok üzletet bezártak, a törött ki-
rakatokat keménypapírral ragasztották be. A salakbeton falak leper-
gő festékét falfirkák fedték.

Itt mintha még a szmog is sűrűbb lett volna. A levegő vastagnak
és sárgának látszott; mint valami mérgező kipárolgás, elsötétítette
még a legragyogóbb napot is, mindent valószerűtlenné és baljós-
túvá téve.

James megkerülte az épületet. Az utcai üzletek hátsó, áruszállító
bejáratai között volt egy, amelyen nem volt graffiti. Csak egy szö-
veg nélküli jel volt felette: egy fekete virág képe. Egy fekete írisz.

James kopogott. Az ajtó kétujjnyira kinyílt, és egy gyűrött pólós, sovány gyerek mélyen ülő szeme lesett ki a résen.

– Én vagyok az, Ulf – mondta James leküzdve a késztetést, hogy berúgja az ajtót.

– Vértfarkasok! Miért védik annyira a területüket? – gondolta.

Az ajtó kinyílt, éppen annyira, hogy James be tudjon menni. A vézna kölyök még gyanakvóan kinézett, mielőtt újra becsukta volna.

– Menj csak ki, jelölj meg egy tűzcsapot vagy valamit! – szólt vissza neki James a válla fölött.

A hely olyan volt, mint egy kis kávézó. Az elsötétített szobában kis, kerek asztalok voltak egymás mellé zsúfolva, körülöttük tonettszékek. Néhány asztalnál ültek is, mindannyian tizenéveseknek tűntek. Két pofa biliárdozott hátul.

James odament az egyik kerek asztalhoz, ahol egyedül ült egy lány. Levette a napszemüvegét, és leült.

– Hello, Gisèle.

A lány felnézett. Sötét haja és mandulavágású, titokzatos kék szeme volt, amit fekete festékekkel még körül is rajzolt, ókori egyiptomi stílusban. Boszorkánynak tűnt, és nem is véletlenül.

– James! Hiányoztál. – A hangja lágy és fátyolos volt. – Hogy s mint vagy mostanában?

Tölcseért formált a két tenyeréből az asztalon álló gyertya köré, majd gyors mozdulatot tett, mintha egy fogságban tartott madarat engedne szabadon. Amikor elvette a kezét, a kanóc azonnal láng-
ra lobbant.

– Remekül nézel ki, mint mindig – mondta Jamesnek, és rámosolygott a táncoló, aranyszínű lángon át.

– Ahogy te is. De az az igazság, hogy üzleti ügyben jöttem.

A lány felvonta a szemöldökét. – És mikor nem?

– Ez most más. Szeretném kikérni a... a *szakmai* véleményedet valamiről.

A lány kinyújtotta vékony ujjait, ezüstszínű körmei megcsillantak a gyertya fényében. A mutatóujján egy fekete dáliás gyűrű volt.

– Erőim rendelkezésedre állnak. Akarod, hogy megátkozzak valakit? Vagy tán jó szerencsét és gazdagságot szeretnél? Azt tudom, hogy szerelmi varázslatra nincs szükséged.

– Olyan varázslatot szeretnék, ami betegséget gyógyít. Nem tudom, hogy valami speciális varázslat kell-e, vagy egy általánosabb is megfelelne. Egy... általános gyógyító varázsige...

– James! – Gisèle kurtán felnevetett, kezét rátette a fiúéra és gyengéden megsimogatta. – Te teljesen kivagy! Még soha sem láttalak ilyennek!

Ez igaz volt, James érezte, mennyire nem ura önmagának. De küzdött ez ellen, teljes nyugalmat erőltetett magára.

– Pontosan milyen betegségről van szó? – törte meg a csendet Gisèle.
– Rákról.

Gisèle fejét hátravetve nevetett. – Csak nem akarod azt mondani, hogy a te fajtád rákban megbetegszik? Ezt nem hiszem el! Egy *lamia* ehét és szívhat akármit, ne is próbálj meggyőzni, hogy emberi betegséget kaphat!

Most következett a neheze... James halkán válaszolt: – Aki beteg, nem az én fajtám. Nem is a tiéd. Egy ember.

Gisèle arcáról lefagyott a mosoly. Amikor megszólalt, hangja már nem volt bársonyos és könnyed többé: – Egy *nem* közülünk való?! Valaki a *Csőcselékből*? Megőrültél, James?

– Semmit nem tud rólam vagy az Éjszaka Világáról. Nem akarok semmilyen törvényt sem megszegni. Csak azt akarom, hogy ő meggyógyuljon.

A mandulavágású kék szemek James arcát figyelték.

– Biztos, hogy nem szegted meg máris a törvényt? – És amikor James láthatóan nem akarta érteni a kérdést, egészen halkán hozzátette: – Biztos, hogy nem szeretted bele?

James kényszerítette magát, hogy egyenesen a kutató szempárba nézzen. Halkan, de vészjóslóan válaszolt: – Ne mondj ilyet, ha nem akarsz harcot!

Gisèle elkapta a tekintetét. A gyűrűjével játszadozott. A gyertyaláng elhalványult, majd kialudt.

– James, régóta ismerlek – mondta, anélkül, hogy felnézett volna. – Nem akarom, hogy bajba kerülj. Ha te mondd, én elhiszem, hogy nem szegted meg a törvényeket, de azt hiszem, jobb, ha mindketten elfelejtjük ezt a beszélgetést. Most menj el, és úgy veszem, hogy meg sem történt!

– És a varázsigé?

– Ilyesmire nincs. És ha lenne, akkor sem segítenék neked, James. Menj már!

És James ment...

Egyetlen más lehetőség jöhetett szóba. Brentwoodba, egy másik kerületbe hajtott, amely annyira különbözött az előbbitől, mint amennyire a gyémánt a széntől. A fedett parkolóban állította le kocsiját egy szökőkutas, eredeti ízlésre valló téglapépület mellett. A falain murvafürt piros és lila virágai futottak fel egészen a spanyol csempés tetőig.

Egy boltív alatt átsétált a belső udvarba, és megállt egy irodánál, amelynek ajtaján arany betűs felirat állt: *Jasper R. Rasmussen, PhD*. Az apja pszichológus volt.

Mielőtt James lenyomhatta volna a kilincset, kinyílt az ajtó, és egy nő jött ki. Olyan volt, mint apja legtöbb betege: negyvenvalahány

éves, láthatóan gazdag, divattervező kreálta joggingot és magas sarkú szandált viselt.

A nő kábultnak és elvarázsoltnak tűnt; a nyakán két pici, már gyógyulóban levő szúrt seb látszott.

James belépett a rendelőbe. A váróban nem volt ott a recepció. A belső helyiségből Mozart dallamok szűrődtek ki. James kopogott.

– Apa?

Az ajtót egy megnyerő külsejű, sötét hajú férfi nyitotta ki. Tökéletesen szabott sűrűke öltönyt viselt, mandzsettás inggel. Sugárzott belőle az erő és a céltudatosság.

De semmi melegség...

– Mi a probléma, James? – kérdezte ugyanazon a hangon fiától, ahogyan a pácienseivel is beszélt: figyelmesen, megfontoltan és magabiztosan.

– Van egy perced?

Apja Rolex órájára pillantott: – Tulajdonképpen van: a következő betegem csak fél óra múlva jön.

– Szeretnék megbeszélni veled valamit.

Apja éles pillantást vetett rá, és hellyel kínálta. James elhelyezkedett a párnázott karosszékben, majd azon vette észre magát, hogy kihúzódik a szélére...

– Miről akarsz beszélni?

James kereste a megfelelő szavakat. Minden azon múlt, hogy képes lesz-e megértetni magát apjával. De melyek a megfelelő szavak? Végül úgy döntött, hogy őszinte lesz.

– Poppyról van szó. Már hosszú ideje nincs jól, és most rákra gyanakodnak.

Dr. Rasmussen meglepettnek látszott. – Sajnálattal hallom! – de a hangjában nem volt sajnálat.

– A rák egyik legalattomosabb fajtájáról van szó. Hihetetlen fájdalmakkal jár, és gyakorlatilag nem gyógyítható.

– Sajnálatos – mondta az apja, de a hangjában ezúttal is csak enyhe meglepettség volt. És James hirtelen rájött, hogy mitől: nem Poppy betegsége okozta apja meglepetését, hanem az, hogy ő idejött ezt elmondani.

– Apa, ha tényleg ez a betegsége, akkor most *haldoklik!* Ez semmit sem jelent neked?

Dr. Rasmussen ujjaival dobolt a mahagóni íróasztalon, és mintha annak vöröses csillogását nézte volna. Halkan, de határozottan beszélt: – James, ezt már egyszer megbeszéltük. Tudod jól, hogy anyádat és engem aggaszt, hogy ennyire közel kerültél Poppyhoz. Túlságosan... kötődsz... hozzá!

James érezte, hogy előnti a düh: – Úgy, ahogy Miss Emmához is kötődtem?

Apja rezzenéstelenül nézett rá: – Valahogy úgy.

James legyűrte a felbukkanó emlékképeit – most nem gondolhattott Miss Emmára, szenvtelennek kellett maradnia. Csak így győzhette meg az apját.

– Apa, próbálj megérteni! Poppyval szinte egész életemben együtt voltunk. És ő hasznos számomra!

– Na, de *hogyan?* Nem a megszokott módon! Hiszen nem táplálkozásra kell, igaz?

James nyelt egyet, hogy leküzdje az émelygését. Táplálkozni Poppyból?! Erre használni őt?! Még a gondolattól is rosszul lett.

– Apa, ő a barátom! – mondta, elhagyva a szenvtelenség látszatát is. – Egyszerűen nem bírom nézni, hogy szenved! Nem bírom. Valamit tennem kell!

Apja arca hirtelen kisimult. – Értem.

James szinte megszedült a váratlan megkönnyebbüléstől. – Tényleg érted?

– James, előfordul, hogy önkéntelenül is egyfajta... részvétet érzünk az emberek iránt. Általában nem helyeslem ezt, de... te tényleg nagyon régóta ismered Poppyt. Szánod őt, mert szenved. Ha meg akarod rövidíteni a szenvedéseit – akkor, igen: ezt megértem!

James már nem érezte az iménti megkönnyebbülést. Néhány másodpercig nézte az apját, aztán halkán megszólalt: – Kegyes halál? Úgy tudtam, hogy a Vének kimondták a tilalmat a halálra!

– Csak a megfelelő diszkrécióval kell intézni. Ha természetes halálnak tűnik, nem veszünk tudomást róla. Semmi értelme bevonni ebbe a Véneket.

James fémes ízt érzett a szájában. Felállt, és elnevette magát.

– Kösz, apa. Igazán sokat segítettél.

Apja látszólag nem fogta fel a szavaiból kicsengő gúnyt. – Örülök, ha így van, James. Egyébként hogy mennek a dolgok odahaza?

– Jól – felelte közömbösen James.

– És az iskolában?

– Szünet van, apa! – felelte James, és kiment a rendelőből.

Az udvaron nekidőlt a téglafalnak, és bámulta a szökőkút csobogó vizét.

Nem tudta, mihez kezdjen. Már nem is reménykedett. Az Éjszaka Világának törvényei diktáltak.

Ha Poppynek valóban rákja van, akkor abba bele fog halni.

4. FEJEZET

POPPY ÉTVÁGYTALANUL NÉZTE A TÁLCÁT, amin a vacsorája volt – csirkefalatok és sült krumpli –, amikor dr. Franklin belépett a szobába.

Már túl volt a vizsgálatokon. A CT még elviselhető – ha nem klausztrófóbiás az ember –, de a gyomortükrözés rettenetesen rossz. Poppy még mindig érezte a torkában a csövet, valahányszor nyelt.

– Ott hagyod ezt a remek kórházi „kaját”? – kérdezte dr. Franklin tréfásan. Poppy kipréselt magából egy mosolyt.

Az orvos közömbös témákról beszélt; a vizsgálati eredményekről nem mondott semmit, és Poppy nem tudta, mikor kellene ezt szóba hozni. De azért gyanús volt neki dr. Franklin – volt valami abban, ahogy gyengéden megpaskolta a lábát a takaró alatt, és a szeme körüli árnyékokban is...

Amikor mintegy mellékesen azt javasolta Poppy anyjának, hogy „sétáljanak egyet a hallban”, Poppy gyanúja kikristályosodott:

– Neki fogja megmondani – gondolta. – Megvannak az eredmények, de nem akarja, hogy én tudjam!

Abban a pillanatban megvolt a terve. Ásított, majd azt mondta: – Menj csak, mama! Én egy kicsit álmos vagyok. – Aztán visszafeküdt, és lehunyta a szemét.

Amint az anyja és az orvos kimentek, felkelt az ágyból. Figyelte, ahogy végigmennék a folyosón, és a végén átmennek az ajtón. Akkor – csak úgy, zokniban – csendben utánuk indult.

Néhány percig feltartották a nővérpultnál. – Csak kinyújtóztatom a lábam! – jegyezte meg a nővérnek, aki furán méregette, és úgy tett, mintha valóban csak céltalanul sétálna. Aztán, amikor a nővér felvett egy kórlapot, és bement az egyik kórterembe, Poppy végigsietett a folyosón.

A folyosó végén volt a várószoba, ezt már korábban is látta. Volt benne televízió és komplett konyhafelszerelés, hogy a rokonok ott-tartózkodása kényelmes legyen. Poppy odalopakodott a félig nyitott ajtóhoz. Hallotta, hogy dr. Franklin beszél, de nem értette, mit mond.

Poppy nagyon óvatosan még közelebb húzódott az ajtóhoz, és megkockáztatta, hogy beles a szobába.

Azt rögtön látta, hogy fölösleges volt óvatoskodnia: a szobában mindenkinek más kötötte le a figyelmét.

Dr. Franklin az egyik kanapén ült, mellette egy afro-amerikai nő; a szemüvege láncon lógott a nyakában. Fehér orvosi köpenyt viselt.

A másik kanapén Poppy mostohaapja, Cliff ült. Mindig jól fésült, sötét haja most egy kissé zilált volt, sziklakemény állkapcsán dolgoztak az izmok. Átkarolta a feleségét. Dr. Franklin mindkettőjükhöz beszélt, a kezét Poppy anyjának a vállára téve.

És Poppy anyja zokogott...

Poppy visszahúzódott az ajtóból.

– Ó, istenem! Rákom van!

Még soha nem látta az anyját sírni. Akkor sem, amikor Poppy nagymamája halt meg, és akkor sem, amikor elvált Poppy apjától.

Anyjának különleges képessége volt, hogy kezelni tudta a helyzeteket; a legjobb problémamegoldó volt, akit Poppy valaha ismert.

De most...

– Rákom van. Holtbiztos, hogy az.

De talán nem olyan rossz a helyzet! Az anyja sokkot kapott, rendben van, ez természetes. De ez nem jelenti azt, hogy Poppy *meg fog halni*, vagy ilyesmi... Hiszen Poppy mellett áll az egész modern orvostudomány!

Ezt ismételte magának, miközben óvatosan eltávolodott a várószobától.

De nem volt elég gyors. Mielőtt hallótávolságon kívülre ért volna, meghallotta anyja szorongással telt hangját:

– *Az én picikém! Ó, a kislányom!*

Poppy megdermedt.

Aztán Cliff szólalt meg hangosan és haragosan: – Azt akarja mondani, hogy nem tehet *semmit*?!

Poppy lélegezni sem mert; szinte akarata ellenére visszalopakodott az ajtóhoz.

– Dr. Loftus onkológus, és az ilyen típusú rákok szakértője. Ő jobban meg tudja magyarázni, mint én – mondta dr. Franklin.

Új hangot hallott, a másik orvos hangját. Poppy először csak néhány mondatot tudott kivenni, amelyek azonban számára nem jelentettek semmit: adenocarcinoma, lép vénás elzáródása, harmadik fázis... Orvosi zsargon! Ám aztán dr. Loftus így folytatta:

– Egyszerűen fogalmazva: a probléma az, hogy a tumor szétterjed. Átterjed a májra és a hasnyálmirigy körül lévő nyirokcsomókra. Ez azt jelenti, hogy a beteg inoperábilis, műtéttel nem gyógyítható.

– De kemoterápiával...? – kérdezte Cliff.

– Megpróbálhatjuk a sugár-, a kemoterápia és az 5-fluorouracil nevű szer együttes alkalmazását, ezzel már értünk el eredményt. De nem akarom félrevezetni: a legjobb esetben is csak néhány héttel tudjuk meghosszabbítani az életét. Ebben a stádiumban már csak tüneti kezelést alkalmazhatunk, csökkenthetjük a fájdalmait és javíthatjuk az *életminőségét* a hátra lévő időben... Értik?

Poppy hallotta anyja fuldokló zokogását, de nem tudott elmozdulni onnan. Olyan volt, mintha valami rádiójátékot hallgatott volna, amihez neki semmi köze sincs.

Dr. Franklin vette át a szót: – Vannak biztató kutatási eredmények itt, Dél-Kaliforniában is: immunterápiával és kriogén sebészeti beavatkozással kísérleteznek. De, ismétlem, itt csak tüneti kezelésről, és nem gyógyításról beszélhetünk...

– A fenébe is! – vágott közbe Cliff. – Egy *kislányról* beszél! Hogyan juthatott el idáig, ehhez a „harmadik fázisig” anélkül, hogy észrevetek volna valamit?! Ez a gyerek két napja még áttáncolta az éjszakát!

– Mr. Hilgard, nagyon sajnálom – mondta dr. Loftus olyan halalkan, hogy Poppy alig hallotta –, de a ráknak ez a fajtája úgynevezett „néma betegség”, ugyanis csak akkor jelentkeznek a tünetei, amikor már előrehaladott állapotban van. Ezért ilyen alacsony a túlélési ráta. És azt is meg kell mondanom, hogy a praxisomban Poppy a második tinédzser, akinél kialakult ez a betegség. Dr. Franklin diagnózisa rendkívül gyors és pontos volt, és azonnal beküldte hozzánk kivizsgálásra.

– Tudhattam volna! – Poppy anyjának hangja furcsán kásás volt. – Már előbb be kellett volna hoznom! Nekem kellett volna... Nekem!

Egy csattanás hallatszott. Poppy benézett az ajtón, elfelejtve, hogy észrevétlennék kell maradnia. Az anyja az asztalt ütötte; Cliff igyekezett visszafogni.

Poppy visszahúzódott. – Ó, istenem, el kell mennem innen! Én ezt nem bírom látni, nem tudom nézni!

Megfordult, és elindult a folyosón. A lábai vitték előre, ahogy mindig – csoda, hogy még működtek!

És körülötte minden olyan volt, mint azelőtt. A nővérpult mögött még megvolt a függetlenség napi dekoráció, az ő bőröndje még mindig az ablak alatti párnázott padon hevert, a parkettás padló még mindig szilárd volt a talpa alatt.

Minden ugyanolyan – de hogy lehet minden ugyanolyan? Hogy lehet, hogy nem omlottak le a falak? Hogy harsoghat még mindig a tévé a szomszéd szobában?

– Meg fogok halni – gondolta Poppy.

Ám különös módon nem érzett félelmet, inkább valami mérhetetlenül nagy meglepetést. És a meglepetés újra és újra rátört, mert ez a három szó folyton félbeszakította minden gondolatát.

– Az én hibám, mert (Meg fogok halni!) nem fordultam korábban orvoshoz.

– Cliff azt mondta: *a fenébe!* (Meg fogok halni!) Nem tudtam, hogy annyira kedvel, hogy még káromkodik is miattam!

Zabolátlanul száguldoztak a gondolatai.

– Van *bennem* valami – gondolta. – Meg fogok halni, mert valami van a *bensőmben*, mint az az idegen lény abban a filmben. Most is bennem van. Ebben a percben is.

Mindkét kezét a gyomrára tette, aztán felhúzta a pólóját, és megnézte a hasát. A bőre sima volt és makulátlan. Semmilyen fájdalmat sem érzett.

– Akkor is itt van bennem, és meg fogok halni miatta. Hamarosan. De vajon mennyire hamarosan? Nem hallottam, amikor erről beszéltek!

– Szükségem van Jamesre.

Ahogy a telefonért nyúlt, az volt az érzése, hogy a keze különvált a testétől. Tárászott, s közben azt gondolta: – *Kérlek, vedd fel!*

Ezúttal ez nem vált be. A telefon csak csengett és csengett, aztán bekapcsolt az üzenetrögzítő, és Poppy rámondta: – Hívj fel a kórházban!

Letette a kagylót, aztán csak bámulta a műanyag jeges vizes kanocsót az ágya mellett.

– Nemsokára hazaér – gondolta. – Akkor majd visszahív. Csak addig kell kitartanom.

Poppy maga sem tudta, miért, de hirtelen ez lett a célja: kitartani addig, amíg beszélhet Jameszel! Addig semmin nem kell gondolkodnia, csak életben kell maradnia! Aztán, ha beszélt Jameszel, már tudni fogja, mit kell éreznie és mit kell most *tennie*.

Halkan kopogtak az ajtón. Poppy felkapta a fejét, és meglátta az anyját és Cliffet. Egy pillanatig csak az arcukra koncentrált, ezért az a furcsa benyomása támadt, hogy az arcuk úszik a levegőben.

Az anyja szeme vörös és duzzadt volt a sírástól. Cliff sápadt és megviselt arca olyan volt, mint egy összegyűrt fehér papír – bőre sápadtsága kiemelte, hogy erős állkapcsa borostától sötét.

– Ó, istenem, most akarják megmondani? Ezt nem tehetik! Nem kényszeríthetnek, hogy meghallgassam!

Poppy heves vágyat érzett, hogy elfusson; a pánik határán volt.

De az anyja csak azt mondta: – Édesem, néhány barátod jött meglátogatni! Phil felhívta őket ma délután, mondta, hogy kórházban vagy, és ők eljöttek!

– *James!* – gondolta Poppy, és elárasztotta a felszabadultság érzése. Az iskolatársai – főleg lányok – betódultak az ajtón, James azonban nem volt köztük.

– Nem számít! Majd később felhív! Most nem kell erre gondolnom!

Ami azt illeti, nem is tudott volna gondolkodni ennyi látogató között. Jó volt ez így: hihetetlen, hogy Poppy ott ült köztük, beszélgetett velük, miközben lényegük része távolabb volt, mint a Nep-tun – de beszélgetett, továbbra is kikapcsolva az agyát...

Senki nem tudta, mennyire súlyos az állapota, még Phil sem, aki igazi testvérként viselkedett, nagyon kedves és figyelmes volt. A szokott témákról csevegtek, bulikról, görkoriról, zenéről és könyvekről, csupa olyasmiről, ami Poppy régi életéhez tartozott, amely azonban mintha száz évvel ezelőtt lett volna...

Cliff is olyan kedvesen beszélt, mint abban az időben, amikor udvarolt Poppy mamájának.

Aztán a látogatók elmentek, és csak Poppy anyja maradt ott. Fel-tűnően gyakran megérintette a lányát, és enyhén remegett a keze. – Ha nem tudnám, ebből rájönnek! – gondolta Poppy. – Egyáltalán nem úgy viselkedik, ahogy szokott!

– Arra gondoltam, hogy itt maradok éjszakára – jegyezte meg az anyja, nem túl meggyőző fesztelenséggel a hangjában. – A nővér azt mondta, alhatok az ablak melletti padon, azt amúgy is a szülőknek szánták. Csak azon tépelődöm, hogy előbb hazaszaladjak-e egy-két holmiért.

– Persze, menj csak! – felelte Poppy. Mást nem is mondhatott, amíg azt színleli, hogy nem tud semmit. Másrészt nyilvánvaló volt, hogy az anyjának is szüksége van egy kis időre, hogy össze tudja szedni magát.

Amikor az anyja elment, egy virágmintás blúzt és műtősnadrágot viselő nővér jött be, megmérte a hőmérsékletét és a vérnyomását, aztán Poppy magára maradt.

Már későre járt. Hallotta, hogy szól a tévé, de valahol távol. A szoba félig nyitott ajtaján túl látni lehetett a félhomályos folyosót. Csend ereszkedett az osztályra.

Nagyon magányosnak érezte magát, és a fájdalom is gyötörte. Hasa puha bőre alatt a daganat jelezte, hogy ott van...

És ami a legrosszabb volt: James nem hívta fel. Hogy tehetette ezt? Nem fogta fel, hogy szükségem van rá?

Poppy nem tudta, mennyi ideig sikerül nem gondolni *arra*. Talán az lenne a legjobb, ha megpróbálna aludni. Amíg öntudatlan, nem is tud gondolkodni...

Ám amint lekapcsolta a lámpát, és becsukta a szemét, rémképek rajzolták körül. Nem csinos, fejkendős lányok képei, hanem csontvázak, koporsók, és – mind között a legrosszabb – a feneketlen sötétség!

– Ha meghalok, nem leszek itt – de leszek valahol? Vagy egyszerűen csak nem leszek?

Ez volt az elképzelhető legrémisztőbb gondolat: *nem létezni*. És most már egyértelműen *gondolkodott*, nem tudta megállni. Elveszítette az önuralmát. Megrohanta és elragadta a félelem, teste reszelt az érdes lepedő és a vékony takaró alatt. – *Meg fogok halni, meg fogok halni, meg fogok halni...*

– Poppy!

Tágra nyitotta a szemét: egy másodpercig nem tudta azonosítani a sötét alakot a sötét szobában. Egy pillanatra az a vad gondolata támadt, hogy maga a Halál jött el érte.

Aztán megszólalt: – *James?*

– Nem tudtam, ébren vagy-e.

Poppy az ágya melletti kapcsolóért nyúlt, hogy felkapcsolja a lámpát, de James leintette: – Ne, hagyd csak! Úgy kellett besurrannom a nővérek mellett, nehogy most emiatt dobjanak ki!

Poppy nyelt egyet, keze a takaró ráncát szorongatta.

– Örülök, hogy bejöttél. Azt hittem, már nem is jössz – mondta, de igazából a fiú karjaiba vetette volna magát, és csak sírt és sikított volna...

De nem tette. Nem csak azért, mert még soha nem tett ilyet, hanem mert volt valami a fiú magatartásában, ami megállította. Nem tudta volna megmondani, mi az a *valami*, de szinte... megfélemlítette.

Az, ahogy állt? Vagy az, hogy nem láthatta az arcát? Akárhogy is, James most valahogy idegennek tűnt számára.

A fiú megfordult, és nagyon lassan becsukta a súlyos ajtót.

Sötét lett. Csak az ablakon szűrődött be némi világosság. Poppy-nak az a furcsa érzése támadt, hogy elszigetelődött a kórház többi részétől, a világtól.

Ez még jó is lehetett volna: egyedül maradt Jameszel, aki mindentől megvédi – csak ne lett volna az a furcsa érzése, hogy nem ismer rá a fiúra.

– Ismered a vizsgálati eredményeket – mondta halkán a fiú. Nem *kérdezte*.

– Anyám nem tudja, de ismerem – felelte Poppy. Hogy volt képes összefüggően beszélni, amikor legszívesebben sikított volna? – Kihallgattam, amikor az orvosok megmondták neki... James, rák van! És ez... ez nagyon rosszindulatú rák. Az orvosok azt mondták, már szétterjedt. És hogy meg fogok... – Nem tudta kimondani az utolsó szót, pedig ott sziszegett a fejében.

– Meg fogsz halni – mondta James; nyugodtan és tárgyilagosan, szinte szenvtelenül. – Utánanézttem – folytatta. Az ablakhoz sétált és kinézett. – Tudom, mennyire rossz ez. Minden cikkben azt írják, hogy ez fájdalommal jár. Komoly fájdalommal.

Poppynek elakadt a lélegzete: – James...

– Olykor elvégzik a műtétet, csak hogy csökkentsék a fájdalmat, de bármit tesznek, nem tudnak megmenteni. Teletömhetnek gyógyszerrel, kaphatsz besugárzást, de akkor is meghalsz. Valószínűleg még a nyáron.

– James!

– Ez az utolsó nyarad...

– *James, az isten szerelmére!!* – Poppy már majdnem ordított; szinte fuldokolva nyelte a levegőt, a takaróját markolászta. – Miért csinálod ezt velem?!

A fiú megfordult, és megragadta a csuklóját; ujjai összezárultak a műanyag kórházi karkötőn.

– Mert azt akarom, hogy megértsd: nem tudnak segíteni rajtad!
– mondta tagoltan és nyomatékosan. – Érted?

– *Igen*, megértettem! – Poppy hallotta az erősödő hisztériát a saját hangjában. – Azért jöttél ide, hogy ezt közöld velem? Meg akarsz ölni?!

A fiú ujjai már fájdalmasan szorították a csuklóját. – Nem! Meg akarlak menteni! – Aztán mélyet sóhajtott, és megismételte halkabban, de ugyanolyan átéléssel: – Meg akarlak menteni, Poppy!

Poppy néhány pillanatig csak arra ügyelt, hogy beszívja és kiengedje a levegőt, s hogy közben nehogy elsírja magát. – De nem tudsz!
– mondta végül. – Senki nem tud!

– Na, ebben tévedsz! – Lassan elengedte Poppy csuklóját, most az ágy rácsát markolta. – Poppy, mondanom kell neked valamit. Valamit magamról.

– James... – Poppy már normálisan lélegzett, de nem tudott mit mondani. Úgy látta, James teljesen megőrült, és ezt – ha minden más nem lett volna annyira szörnyű – hízgelgőnek találta volna. James elveszítette tökéletes hüvösségét – és miatta! Annyira felzaklatta az, ami vele történt, hogy egészen kifordult önmagából!

– Nagyon fontos lehet! – mondta lágyan, egy kis nevetéssel, ami félig sírás volt. Kezét rátette James kezére, amivel az ágyrácsot fogta.

James kurtán felnevetett; megfordította a kezét, hogy megszoríthassa Poppyét, aztán visszahúzta. – Nem is tudod, mennyire! – válaszolta feszülten, kényszeredetten. Kinézett az ablakon, úgy folytatta:

– Azt hiszed, mindent tudsz rólam, pedig dehogy! Van egy nagyon fontos dolog, amiről nem tudsz.

Poppy most már teljesen összezavarodott. Nem értette, hogy James miért magáról beszél, amikor itt ő az, aki meg fog halni?! De azért, elővéve szokott kedvességét, azt felelte a fiúnak:

– Nekem bármit elmondhatsz, tudod jól!

– Csakhogy ezt nem fogod elhinni! Arról nem is szólva, hogy megszegem a törvényeket...

– Milyen törvényt?

– A törvényeket! Én más törvények szerint élek, mint te. Az emberi törvények nem sokat jelentenek nekünk, de a sajátjaink áthághatatlanok.

– James...! – Poppy most már tényleg megrémült: ez a fiú megbolondult!

– Nem tudom, hogyan kell ezt *jól* elmondani – úgy érzem magam, mintha egy rossz horrorfilmben szerepelnék! – Vállat vont, aztán Poppyra nézett, és azt mondta: – Tudom, hogy hangzik ez, de... Poppy, én vámpír vagyok!

Poppy egy percig mozdulatlanul ült az ágyán, aztán az éjjeliszekrény felé kapott; az ujjai az egymásba helyezett félhold alakú műanyag tálkákba ütköztek; felkapta, és hozzávágta a fiúhoz.

– Te, szemét! – kiáltotta, és újabb tárgyat keresett, amit hozzávághat...

5. FEJEZET

JAMES ELUGROTT A FELÉ REPÜLŐ PUHAKÖTÉSŰ KÖNYV ELŐL.

– Poppy...!

– Te, ökör! Te, kígyó! Hogy teheted ezt velem?! Te elkényeztetett, önző, idéetlen...!

– Csss! Még meghallanak...!

– Hadd hallják! Én most tudtam meg, hogy hamarosan meghalok, és te nem tudsz mást kitalálni, mint hogy viccelj velem? Hülye, beteges vicc! Ezt nem hiszem el! Azt hiszed, ez vicces?! – Teljesen kifulladt az őrzöngésben. James, aki eddig próbálta csitítani, feladta, és az ajtó felé nézett.

– Jön a nővér – mondta.

– Jó, akkor megkérem, hogy dobjon ki! – mondta Poppy. A haragja hirtelen elmúlt, most közelebb állt a síráshoz. Még soha nem érezte ennyire elárultnak és elhagyatottnak magát. – Gyűlöllek, tudod?!

Kinyílt az ajtó; a virágmintás blúzós, mütösnadrágos nővér lépett be.

– Van valami probléma? – kérdezte, miközben felkapcsolta a lámpát. Ekkor meglátta Jamest. – Várjunk csak, te nem látszol családtagnak!

Mosolygott, de a hangjában ott volt a hivatali fölény, aminek érvényt is akart szerezni.

– Nem az, és nem is akarom, hogy itt legyen! – mondta Poppy.

A nővér megpaskolta Poppy párnáját, majd gyengéden a homlokára tette a kezét. – Csak a családtagok maradhatnak itt éjszakára – mondta Jamesnek.

Poppy a tévét bámulta, arra várt, hogy James elmenjen. De a fiú nem ment el. Odalépett az ágyhoz, és megállt a nővér mellett, aki most Poppy takaróit rendezgette; a nővér felnézett a fiúra, aztán a mozdulatai lelassultak, majd abbamaradtak...

Poppy oldalvást rápillantott a nőre, és megdöbrent.

A nővér Jamest nézte, keze ernyedten pihent a takarón; olyan me-reven bámulta a fiút, mintha megbabonázták volna.

James is csak nézte a nőt. Most, hogy égett a lámpa, Poppy láthat-ta a fiú arcát – és megint az a különös érzése támadt, hogy nem ismer rá. Nagyon sápadt volt, és olyan kemény volt a tekintete, mintha va-lami különös erőfeszítést tenne. Az állkapcsán megfeszültek az izmok, és a szeme... a szeme ezüstszínű volt! Igazi ezüst, csillogott a fényben.

Poppyt valamiért egy kiéhezett párducra emlékeztette.

– Akkor hát úgy látja, hogy nincs semmi baj! – mondta James a nővérnek, mintha csak egy beszélgetést folytatna.

A nővér pislogott egyet, aztán úgy nézett körül, mint aki álmá-ból ébred.

– Nincs, nincs! Minden rendben van! – mondta. – Hívj, ha va-lami...

Egy pillanatig megint elbizonytalanodott, majd azt mormolta: – Ha... valamire szükséged van.

A nő kiment a szobából. Poppy nézett utána, levegőt venni is el-felejtett. Aztán lassan – a fejét nem fordítva felé – Jamesre nézett.

– Tudom, mennyire közhelyes ez – mondta James. – A hatalom demonstrálásának unalomig ismert módja; de a célnak megfelel.

– Előre megbeszélted vele – suttogta Poppy.

– Nem.

– Vagy olyan pszichológiai trükk, mint az illuzionista Ki-acsonda!

– Nem – mondta James, és leült az egyik narancsszínű műanyag székre.

– Akkor én örültem meg! – Poppy az este folyamán most először nem gondolt a betegségére. Valójában másra sem tudott gondolni; a feje örvénylő, recsegő-ropogó, zavart kuszaság volt. Poppy úgy érezte magát, mintha ő lenne Dorothy háza, amit felkapott a forgószelel...

– Nem vagy örült – csak én választottam rossz módszert. Mondtam, hogy nem tudom jól elmagyarázni, és tudom, hogy mennyire nehéz ezt elhinni. Az én népem *intézte* ezt így: mindent megtesznek, hogy az emberek ne higgyék el! Az életük függ ettől!

– James, sajnálom, de... – Poppy észrevette, hogy reszket a keze; lecsukta a szemét. – Talán jobb lenne, ha most...

– Poppy, *nézz rám!* Az igazat mondom, esküszöm! – Egy pillanatig a lány arcát nézte, aztán sóhajtott: – Jól van. Nem akartam ezt tenni, de...

Poppy ágya mellett állt, és lehajolt hozzá. Poppy megállta, hogy ne rántsa el a fejét, de érezte, hogy a szeme tágra nyílik.

– Nézd meg! – mondta a fiú, felhúzta az ajkát és megmutatta a fogait.

Ez az egyszerű mozdulat döbbenetes eredménnyel járt: átváltozott. A sápadt, de amúgy jól ismert James egy pillanat alatt átalakult valamivé, amit Poppy még soha nem látott: egy *más fajta* emberré.

A fiú szeme ezüstfényel lángolt, az arca ragadozó jelleget öltött. Poppy azonban ezt szinte észre sem vette: csak a fogait nézte.

Nem is a fogait: a hatalmas szemfogait! Jamesnek olyan szemfogai voltak, mint a macskának: hosszúak, hajlottak és tűhegyesek. Nem is hasonlítottak azokhoz a műanyag vámpírfogakhoz, amelyeket a diliboltokban árultak. Nagyon erősnek, nagyon élesnek és nagyon igazinak látszottak.

Poppy felsikított.

James egyik kezét a szájára tette: – Nem akarjuk, hogy a nővér visszajöjjön, ugye?

Amikor elvette a kezét, Poppy csak annyit mondott: – Ó, Istenem... Ó, Istenem...

– Mindig azt mondtad, hogy olvasok a gondolataidban – folytatta James. – Emlékszel? Meg hogy olyan hangokat is meghallok, amiket te nem, és hogy gyorsabban mozgok, mint bárki más?

– Ó, Istenem...

– Ez mind igaz, Poppy! – Felemelte a narancsszínű széket, és elhajlította az egyik fémlábát – nagyon könnyedén és kecsesen. – Erősebbek vagyunk, mint az emberek.

Kiegyenesítette a lábat, és letette a széket. – Jobban látunk a sötétben. Mi vadászatra születtünk.

Poppy fejében végre összeállt egy épkezláb gondolat: – Nem érdekel, mire vagy képes: te nem *lehetsz* vámpír! Ötéves korod óta ismerlek, és te is minden évben egy évvel öregebb lettél, akárcsak én! Na, *ezt* magyarázd meg!

– Mindent rosszul tudsz. – Poppy bámuló tekintetére megint felsóhajtott, és folytatta:

– Mindent, amit tudsz a vámpírokról, pontosabban amiről azt hiszed, hogy tudod, a regényekből vagy a tévéből szedted össze,

azokat meg emberek írták, erről biztosíthatlak! Az Éjszaka Világából senki nem hágná át a titkosság törvényét!

– Az Éjszaka Világa? Hol van az Éjszaka Világa?

– Az nem egy hely – inkább olyan, mint egy titkos társaság, a vámpírok, boszorkányok és vérfarkasok társasága. A legjobbaké. Ezt majd később elmagyarázom, de most – csak nagyon egyszerűen: én vámpír vagyok, mert a szüleim vámpírok. Én annak születtem! Mi *lamiák* vagyunk.

Poppy a Rasmussen szülőkre gondolt, udvarház stílusú luxusházukra és az arany színű Mercedesükre. – A szüleid...?

– Régen lamiának nevezték a vámpírokat, mi csak azokra használjuk ezt a szót, akik annak születnek – mondta James, oda sem figyelve a lányra. – Születünk és öregszünk, akár az emberek, csak éppen mi meg is állíthatjuk az öregedésünket, amikor akarjuk. Lélegzünk, járhatunk világosban is, és ehetjük azt, amit ti.

Poppy erőtlenül megismételte: – A szüleid...?

James ránézett: – Igen. A szüleim. Mit gondolsz, miért dolgozik anyám belsőépítésként? Nem azért, mert szükségük van a pénzre – hanem azért, mert így sok emberrel találkozhat! Ugyanúgy, mint apám, a „jó társaság” pszichiátere! Csak néhány percet töltenek kettesben valakivel, és az illető utána semmire nem emlékszik az egészségből!

Poppy kényelmetlenül érezte magát. – Szóval akkor te... embervért iszol, igaz? – S mindazok ellenére, amit látott, nem tudott elnyomni egy kis nevetésfélt.

James az Adidas cipőjét nézte. – Igen. Igen, azt! – mondta halalkan. Aztán felnézett, és a tekintetük találkozott.

A szeme tiszta ezüst volt.

Poppy visszahanyatlott a párnáira. Talán azért volt könnyebb elhinnie ezt, mert a hihetetlen már korábban megtörtént. Ha már

fejre állt a valóság, akkor... De komolyan: mit számít eggyel több képtelenség? – Én meg fogok halni, a legjobb barátom pedig egy vérszívó szörnyeteg – gondolta.

A vitának vége volt, az ereje is elfogyott. Poppy és James némán nézték egymást.

– Rendben van – szólalt meg Poppy, és ez mindenre vonatkozott, amit az imént megtudott.

– Nem csak azért meséltem el, hogy könnyítsek a lelkemen – mondta James, továbbra is majdnem suttogva. – Azt mondtam, én meg tudlak menteni, emlékszel?

– Homályosan. – Poppy hunyorított, aztán éles hangon megkérdezte: – Hogyan segítenél?

A fiú nem nézett rá. – Úgy, ahogy gondolod.

– Jamie, már nem tudok gondolkodni!

A fiú most sem nézett Poppyra. A takarón át finoman a lány bokájára tette a kezét, és gyengéden, szeretettel megrázta egy kicsit. – Átváltoztatlak vámpírrá, kislány!

Poppy két kezébe temette az arcát, és sírni kezdett.

– Hé! – James elengedte a lány bokáját, aztán ügyetlenül átkarolta, és maga felé húzta, hogy felüljön. – Ne sírj! Jó lesz így! Jobb, mint a másik lehetőség...

– Te... iszonyatosan... hülye vagy! – Poppy zokogott; mióta el-sírta magát, ömlöttek a könnyei, nem tudta abbahagyni. A sírás enyhülést adott, és az is, hogy James a karjában tartotta. Erősnek és megbízhatónak érezte a fiút, akinek olyan jó illata volt...

– Azt mondtad, vámpírnak születni kell! – tette hozzá a zokogástól elcsukló hangon.

– Nem ezt mondtam, hanem azt, hogy *én* annak születtem! Sokfajta vámpír van: vannak olyanok is, akiket azzá tettek! Több is

lehetne, de a törvény tiltja, hogy akármelyik jöttmentet átváltoztassuk.

– De én nem lehetek! Az vagyok, aki vagyok – én *én* vagyok! Nem lehetek... olyan!

James gyengéden eltolta magától, hogy a szemébe nézhessen. – Akkor meg fogsz halni! Nincs más választásod! Utánanéztem, még egy boszorkányt is megkérdeztem, de nincs más az Éjszaka Világában, ami segíthet rajtad! Tehát csak az a kérdés: akarsz élni, vagy nem?

Poppy elméje, amelyen ismét eluralkodott a teljes zavarodottság, hirtelen erre a kérdésre összpontosított. Olyan volt, mint egy fény-sugár a koromsötét szobában.

Akar-e élni?

Ó, Istenem: persze, hogy akar!

Egész a mai napig úgy tudta, feltétel nélküli *joga* van az élethez. Még csak hálás sem volt ezért a kiváltságért. Most már tudta, hogy az élet nem olyasmi, ami jár neki – megtudta, hogy azért küzdenie kell.

– Ébredj fel, Poppy! – szólt hozzá a józan ész. – Azt mondja, meg tudja menteni az életedet!

– Várj, gondolkodnom kell! – mondta határozottan Jamesnek. Már nem sírt. Eltolta magától a fiút, és gondolataiba merülve bámulta a fehér kórházi takarót.

– Jól van: koncentrálj a kérdésre! Tudtad, hogy Jamesnek van valami titka, de azt elképzelni sem tudtad, hogy *ez az* – na és? Attól ő még James marad! Lehet, hogy egy istenverte halhatatlan démon, de akkor is törődik veled! *És nincs más, aki segíthet rajtad!*

Megragadta James kezét, de nem nézett rá, és összeszorított fogain szűrte át a kérdést: – Milyen lesz?

James józanul és tárgyilagosan válaszolt: – Egészen más. Nem is javasolnám, ha lenne más választásod, de... mindegy! Egy ideig – amíg a tested átváltozik – beteg leszel, de utána soha nem kapsz el semmilyen betegséget. Erős leszel, gyors – és halhatatlan!

– Örökké fogok élni? De meg tudom majd állítani az öregedésemet? – Poppy már látta magát, mint halhatatlan szipirtyót...

James grimaszt vágott: – Poppy, *most* áll meg az öregedésed! Ez történik, amikor vámpírrá teszünk valakit! Lényegében te, a halandó – *haldokolsz*. Halottnak látszol majd, és egy ideig eszméletlen leszel. De aztán – felébredsz!

– Értem – mondta Poppy. – Mint Júlia a sírboltban – gondolta. Aztán eszébe jutott... – Ó, Istenem! Mama és Phil...

– Van még valami, amit tudnod kell – mondta James. – Az esetek bizonyos százaléka sikertelen.

– Sikertelen...?

– Az átváltozás. A húsz év felettieknek szinte soha nem sikerül. Nem ébrednek fel. A testük nem tud alkalmazkodni az új formához, és kiégnek. A tizenévesek általában túlélnek, de nem mindig.

Meglepő módon ez kellemesen érintette Poppyt. A feltételekhez kötött remény hihetőbb, mint a feltétel nélküli. Ahhoz, hogy éljen, szerencse is kell!

James szemébe nézett: – És hogy csinálod?

– A hagyományos módon – felelte a fiú halvány mosollyal. Aztán komolyabban folytatta: – Vért cserélünk.

„Ó, nagyszerű! – gondolta Poppy. – Még az injekciótól is félttem, most meg vámpírfogak ontják a véretem! – Nyelt egyet, pislantott, aztán csak nézett maga elé.

– A te döntésed, Poppy! Csak tőled függ!

Poppy hosszú szünet után válaszolt: – Élni akarok, Jamie!

A fiú bólintott. – De ez azt jelenti, hogy el kell menned innen; el kell hagynod a családot – ők nem tudhatják meg!

– Igen, ezt én is felfogtam; ez olyan, mint amikor az FBI új személyazonosságot ad, mi?

– Ez több annál: új világban fogsz élni, az Éjszaka Világában. Magányos világ ez, tele titkokkal. De legalább járkálhatsz benne, és nem a föld alatt fekszel!

Megszorította a lány kezét, és halkán, komolyan megkérdezte: – Akarod, hogy most...?

Poppy azt hitte, annyi a dolga, hogy becsukja a szemét és összeszorítja a fogát, mint injekció előtt. – Felkészültem! – mondta összeszeprévelt ajakkal.

James megint elnevette magát, de most teljesen önkéntelenül. Lehajtotta az ágyrácsot, és leült Poppy mellé. – Általában hipnotizálok azt, akivel ezt teszem, és kicsit furcsa, hogy te ébren vagy!

– Jó, ha sikítok, hipnotizálhatsz! – mondta Poppy, még mindig csukott szemmel.

– Nyugalom! – parancsolta magának. – Nem számít, mennyire fáj, mindegy, milyen borzalmas, el tudod viselni! *Muszáj*. Az életed függ ettől!

A szíve olyan vadul vert, hogy az egész teste reszketett tőle.

– Itt – mondta James, és hűvös ujjával megérintette Poppy nyakát, mintha a pulzusát keresné.

– Kezdd már! – gondolta Poppy. – Essünk túl rajta!

Valami melegséget érzett, amikor James hozzá hajolt, és óvatosan megfogta a vállát. Bőrének minden idegvégződése érzékelte ezt. Aztán hűvös leheletet érzett a torkánál, majd – olyan hirtelen, hogy hátra sem tudott húzódni – két tűszúrást.

James szemfogai belemélyedtek a húsába, hogy a két apró seben át ihassa a lány vérét...

– Ez *biztosan* nagyon fog fájni – gondolta Poppy. Már nem volt ura önmagának, az élete egy vadász kezében volt. Ő volt a nyúl a ráfonódó kígyó gyűrűiben, ő volt az egér a macska karmai között. Már nem azt érezte, hogy ő James legjobb barátja, hanem azt, hogy az *ebédje*...

– *Poppy, mit csinálsz? Ne küzdj ellene! Fájni fog, ha ellenállsz!*

James beszélt hozzá, de a meleg száj továbbra is a torkára tapadt. A hangot bent, a fejében hallotta.

– Nem állok ellent – gondolta Poppy –, csak felkészülök a fájdalomra!

Égető érzés volt a két fog behatolása, és azt várta, még rosszabb lesz – de nem lett. Csak megváltozott.

– Ó, Poppy... – gondolta. A forróság tulajdonképpen kellemes volt. Az elengedettség, az enyhülés élménye.

És a közelségé... Poppy és James egyre közelebb került egymáshoz, akár két vízcsepp, amelyek végül összeolvadnak...

Poppy érzékelte James tudatát, a gondolatait és az érzéseit. A fiú érzelmek átáramlottak rajta és belé...

Gyöngédség... odafigyelés... törődés... Hideg, fekete düh a Poppyt fenyegető betegség miatt... Elkeseredettség, amiért nem lehet másként segíteni rajta... És vágyakozás – vágy, hogy osztozzon vele, hogy boldoggá tegye...

– Igen! – gondolta Poppy.

Megszédítette az édes érzések hulláma. James kezét kereste, és az ujjaiuk egymásba fonódtak.

– *James...* – mondta némán, ámulva és örömmel; kísérletképpen egy simogatást küldött neki.

– *Poppy*... – A lány saját meglepetését és örömét is érezte.

És az álomszerű örömezés folyamatosan erősödött, annyira intenzíven, hogy *Poppy* beleremegett.

– Hogy lehettem olyan *buta*? – gondolta. – Miért félttem ettől? Nem is borzalmas! Ez... jó!

Még soha nem volt ilyen közel senkihez. Mintha egyek lettek volna ők ketten – nem a ragadozó és a zsákmánya, hanem egy tánc-kettős. *Poppy* és *James*!

Úgy érezte, megérinti a lelkét.

És különös módon a fiú ijedt meg ettől. A lány ezt is érezte. – *Poppy, ne... Oly sok sötét dolog... Nem akarom, hogy lásd!*

– Igen, sötét – gondolta *Poppy*. – De nem sötét és rettenetes: sötét és magányos. Milyen végletesen magányos! Úgy érzi, két világot ismer, de nem tartozik egyikhez sem. Nem tartozik sehová. Kivéve...

Poppy hirtelen önmaga képét látta: törékeny volt és kecses, a levegő smaragdszemű szelleme, egy *szilf* – de legbelül acélkemény!

– Igazából nem ilyen vagyok – gondolta. – Nem vagyok magas és gyönyörű, mint *Jacklyn* vagy *Michaela*...

Hallotta a választ, de úgy tűnt, *James* nem hozzá intézi a szavait: olyan volt, mintha *James* önmagának fogalmazna meg valamit, vagy egy rég elfelejtett könyvből idézne:

– *Nem a szépségéért szeretsz egy lányt. Azért szereted, mert egy dalt énekel, amit csak te értesz...*

Ezt a gondolatot az oltalmazás erős érzése kísérte. *Poppy* végre megértette, hogyan érez iránta *James*. Mintha ő olyan érték lenne, akit mindenáron meg kell védeni...

Mindenáron! Az sem számít, mi történik *vele*! *Poppy* próbálta követni ezt a gondolatot, meg akarta érteni, mit jelent; úgy érezte, hogy a szabályokkal van kapcsolatban – nem: a törvénnyel!

– *Poppy! Nem illik más gondolataiban kutatni, ha nem engedték meg!*

A szavakban érződött a kétségbeesés. Poppy visszahúzódott: nem kíváncsiskodni akart ő, hanem segíteni...

– *Tudom!* – James gondolata a melegség és a hála hullámán érkezett hozzá. Poppy ellazult; egyszerűen élvezte a Jamesszel való egység érzését.

– Bárcsak örökké tartana ez! – gondolta, ám abban a pillanatban véget ért. A melegség eltávolodott a nyakától, James elhúzódott és felegyenesedett. Poppy tiltakozott, megpróbálta visszahúzni, de a fiú nem engedte.

– Nem! Még valamit meg kell tennünk – suttogta. De nem tett semmit, csak a karjában tartotta a lányt, ajkai a homlokát érték. Poppy nyugalmat és bágyadtságot érzett.

– Nem mondtad, hogy ez ilyen lesz! – mondta.

– Mert nem tudtam – felelte James. – Ilyen még nem volt.

Csendesen ültek egymás mellett, James a lány haját simogatta.

– Különös – gondolta Poppy. – Minden ugyanaz, és mégis egészen más.

Úgy érezte, mintha partot ért volna, miután majdnem a tengerbe fulladt. A rettegés, amely egész nap gyötörte, elmúlt, és életében először tökéletes biztonságban érezte magát.

Egy perc múlva James megrázta a fejét, mintegy felébresztve magát.

– Mit kell még tennünk? – kérdezte Poppy.

James válaszul a szájához emelte a csuklóját. Gyors fejmozdulatot tett, mintha a fogával tépne le onnan egy tapaszt; amikor leengedte a csuklóját, Poppy meglátta a vért.

Vékony patakban csorgott le a karján, és olyan piros volt, mintha nem is igazi vér volna.

Poppy nyelt egyet, és megrázta a fejét.

– Nem olyan rossz – mondta James lágyan. – És mindenképpen meg kell tenned. A vérem nélkül nem leszel vámpír, amikor meghalsz, és akkor *tényleg* meghalsz. Akár a többi áldozatunk.

– És én élni akarok – gondolta Poppy. – Jó, hát legyen!

Lehunyta a szemét, és hagyta, hogy James a csuklójához húzza a fejét.

Nem olyan íze volt, mint a vérnek – legalábbis nem ilyen íze volt annak, amit akkor érzett, amikor megharapta a nyelvét, vagy a szájába vette a megvágott ujját. Ennek különös íze volt: telt és erős.

– Életadó elixír – gondolta Poppy szédülten. Most újra érezte, hogy belép James tudatába. Megrészegülve a közelségétől csak itta a vérét...

– *Jól van: sokat kell innod* – hallotta James hangját; ám ez a belső hang most gyengébb volt, mint korábban. Poppy veszélyt érezve felriadt.

– *Milyen hatással lesz ez rád?*

– Nincs semmi baj – mondta James, most már hangosan. – Csak miattad aggódom. Ha nem iszol eleget, veszélyben vagy.

– Elvégre ő a szakértő...! Poppy boldogan engedett, és hagyta, hogy a különös, szédítő ital belé áramoljon. Sütkérezett abban a ragyogásban, amely mintha belőle áradt volna. Békét és nyugalmat érzett...

Aztán a nyugalom hirtelen, minden előjel nélkül összetört. Egy hang törte szét, egy nyers és döbönt hang:

– Mit *műveltek*?! – Poppy felnézett, és Phillipet látta az ajtóban.